

да премете предъ кръчма, да разтвори врати и прозорци и кога всичко нареди по тезгяха, да си направи кафе и, пушейки цигара, гости да чака, птичкитѣ отъ двора да го веселятъ. Не можеше да забрави раннитѣ утрини презъ зима, кога край топлата камина въ хана му пжтници наседатъ и той имъ топла ракия подава и весели думи разменя. А кога се запролѣти и керванджии, наkichени съ люлякъ на ухо, весели като вrabцитѣ, предъ хана му се събератъ — какви приказки разправятъ: душата да се подмлади, предъ очи светло да стане. Пъкъ на есень, кога виното почнатъ да возятъ... Миналото се редеше като хубави сѣнища на память, зато пляше му гърдитѣ.

— Тѣй е, се увѣряваше той.